

magyar grafika

Fényszedős találkozó

Halásztelek, 2009. június 27.

Napjainkra az üzemen kívüli, spontán szerveződésű találkozók rendkívül ritkák, vagy talán nincsenek is. E rohanó világban, amikor senkinek semmire nincs ideje, amikor elkeserítően fellazultak az emberi kapcsolatok...

Vagy csak én öregszem. Remélném, hogy az utóbbiról van szó.

Mi mindenesetre találkozunk. Rendszeresen, néha több, néha kevesebb résztvevővel, hol bérelt üzemi étkezdében, hol a szabadban, hol – bárhol. Most éppen egy családi ház udvarán.

Pedig a Fényszedő Központ Kft. 2001 óta nem létezik. Fénykorában az ország legnagyobb szedőterme volt, 120-130-an is dolgoztunk benne. De hiába, elszállt fölötte – a technika...

Viszont igazi csapat voltunk a kezdetek – 1973 –, óta. Az angol szakemberektől megszerzett tudást saját felfedezéseivel, tapasztalataival bővítve adta át társának majd' mindegyikünk.

Együtt jártunk kirándulni, színházba, kiállításokra, vetélkedőkre. Barátok, de legalább jó haverok voltunk valamennyien,

Most is egyik munkatársunk szervezte meg az összejövetelt, ő főzött, ő sütött ránk. Tölteni mindenkinek önállóan kellett.

A „hogyan vagy?“, „hol és mit dolgozol?“, „van munkád?“, „hogyan élsz?“ kérdések után előkerültek a fényképek. Először a régi üzemi lapok gondosan félretett példányai, hiszen azokban nézegethettük a régi történések emlékét, de persze körbejártak gyermekeink és egyre nagyobb számú unokáink fényképei.

Egyik munkatársunk sokszorosította az egykori üzemi lap „fényszedő.gyerekekről“ készült mellékletét. Vidám dolog volt nézni az egykori pelenkások fényképét mai pelenkás gyermekeik képei mellett.

Gyakran harsant fel a nevetés (röhögés volt az, csak finomabban akartam fogalmazni).

De komolyra is fordult a szó: próbáltuk összeszedni a Fényszedő összeomlásának külső és belső okait. Ez is nosztalgia.

A cég nincsen már, ám a Csapat nem foszlott semmivé.

Elszakadtunk persze egymástól, de sokan, több társunkkal is ápolják és gyakorolják a baráti kapcsolatot, jó ismerősként szinte mindenkiről hallunk, tudunk valamit.

Most valahogy valamivel kevesebben voltunk a szokásosnál, de este úgy búcsúztunk egymástól, hogy „no, majd közelebb“!

*Garai Péter
Fotó: Zámbó Józse*

